

¹ אלקיים", "לשון הוּה" (היפך העניין ד"לא עבדו"⁸³), על-ידי "עבדה ועמל גדול"⁸⁴, שאז ישנו גם העניין
² ד"לפום צערא אגרא"⁸⁵.

³ ועל-דרך שמצוינו שגם אצל צדיקים צריך להיות עניין התשובה, כאמור⁸⁶ משיח אתה לאתבה צדייקיא
⁴ בתיבותא. ומובן, שאף-על-פי שזויה מדרישה נעלית בתשובה, שעל זה נאמר⁸⁷ "זהירות תשוב אל האלקים
⁵ אשר נתנה" (cmbואר בילקוטי תורה' ריש פרשת האזינו) - הרי כל אופני התשובה הם עניין אחד, כך,
⁶ שגם תשובה זו היא למעלה מכללות עניין התורה ומצוות, כמו תשובה פשוטה, שעל ידה נעשה "אהוב
⁷ ונחמד קרוב וידיך", ועד ש"מ מקום שבعلي תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו"⁸⁸.

* * *

⁸ י. על-דרך האמור לעיל (סעיף ב) שבימים הראשונים דחג הפסח הוא העניין דיציאת מצרים
⁹ נרמזות כבר הגאולה העתidea, הנה גם ביום האחרונים (שביקרם היא הגאולה העתidea) נרמזות גם יציאת
¹⁰ מצרים - כי: בשביעי של פסח הייתה קריעת ים סוף, שאז נתקבלה אצל בני-ישראל יראת מצרים²⁸,
¹¹ ועל-ידי זה נשלה מהייתה מצרים; ובאחרון של פסח אמרים בהפטרת היום: "זה יהיה ביום ההוא יוסיף
¹² גוי, שנית ידו גורו"⁸⁹ - נוסף על הפעם הראשונה שהיתה ביציאת מצרים, כסיום הכתוב:⁹⁰ "כאשר היה
¹³ לישראל ביום עלוותנו מארץ מצרים".

¹⁴ וזה גם ביום האחרונים ישנו עניין המציה וד' כסות - בדוגמה ימים הראשונים:

¹⁵ ובהקרים - שבימים האחרונים עניין המציה הוא רק באופן של רשות (ולא כמו ביום הראשון שעשו
¹⁶ חיוב מן התורה)⁹¹, ועל-ידי זה בוגר לדי' כסות, שגם ביום הראשון היה גאולה, אלא מדרבנן⁹²,
¹⁷ ועל-אתחלתה יוכמה שבימים האחרונים הרוי זה רק עניין של רשות, אבל אף-על-פי-כן, הרי ידוע גודל
¹⁸ העניין ד'ירושות' כו'⁹³, וכן כללות העילי של דברי סופרים שחביבים יותר מדברי תורה⁹⁴, מבואר בדורשי
¹⁹ הודש תשרי⁹⁵ בוגר למעלה ניסוך המים שמדובר סופרים לגבי ניסוך היין (ונטילת ד' מינימ) שמן התורה,
²⁰ וכן בוגר למעלה עניין ה"הקפות", אף שאינו אלא מנהג.

²¹ ובכן: באחרון של פסח נהגו להוסיפו סעודה שלישית (גם כשאינו חל בשבת), כפי שמספר
²² כבוד-קדושת מורי-וחמי אדמור"⁹⁶, שהבעל-שם-טוב היה אוכל ג' סעודות באחרון של פסח, וסעודה זו
²³ הייתה נקראת "משיח'ס סעודה". וכן נקבע המנהג - והולך ומתחפש - לשותה ד' כסות בסעודה זו⁹⁷.
²⁴ וכללות העניין זהה - שישנים כמה וכמה ענינים שנתגלו ונקבעו לאחרונה דוקא, וכדברי כבוד-קדושת
²⁵ מורי-וחמי אדמור"⁹⁸, שבעשו נקל יותר להגיע למדריגות נעלות כו' מאשר לפניו חמישים או שבעים
²⁶ שנה (שהו מספר החנינים שנתקט כבוד-קדושת מורי-וחמי אדמור' אז, בשנת תש"ה).

²⁷ ועל-ידי זה בוגר למנהגים הנ"ל באחרון של פסח, שבו מאיר גילוי המשיח, וזהו התקוף שעל-ידי
²⁸ יכולים לצאת לעולם (כלשון כבוד-קדושת מורי-וחמי אדמור', כפי שכבר נdfs⁹⁹), לעשותו ממנו דירה
²⁹ לו יתברך, ועד שנמשך ומתגלה העניין ד'cosa רואה"¹⁰⁰, כסא דוד מלכא משיחא¹⁰¹.

* * *

(94) ראה ע"ז לה, א ובפרש"י. ירושלמי שם פ"ב ה"ז. ועוד.

(95) לקו"ת דרשו סוכות עט, ד ואילך. סידור (עם דא"ח)

שער הסוכות רסת, א ואילך.

(96) שיחת יום אחש"פ תש"ב ס"ג (סה"ש תש"ב ס"ע 109).

- נתקב ב"היום יום" כב' ניסן, אחש"פ.

(97) שיחת יום אחש"פ תרח"ץ בתקלה (סה"ש תרח"ץ ע' ע')

(277) - נתקב ב"היום יום" שם.

(98) שיחתليل ש"פ תש"ה בסופה (סה"ש תש"ה ע' 91).

(99) שיחת אחש"פ תרצ"ה ס"ב (סה"מ תש"י"א ע' 240). -

נתתק ב"היום יום" כג' ניסן, אסרו הג.

(100) תהילים כג, ה.

(101) ראה יומא עג, א.

(83) מלאכי ג, יח.

(84) ראה תנייא פט"ג.

(85) אבות פ"ה מכ"א.

(86) ראה זה ג' קנג, ב. לקו"ת דרשו שמע"צ צב, ב. ובכ"מ.

(87) קהלה יב, ג.

(88) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ד-ז.

(89) ישע"י יא, יא.

(90) שם, טז.

(91) ראה פסחים קכ, א. שו"ע אדחה"ז או"ח סתעה"ה סל"ב.

(92) ראה שם קיז, סע"ב. תוס' שם קח, ריש ע"ב. שו"ע שם

סטע"ב ס"ד.

(93) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 33. ושות'.